

Sygn. akt III K 102/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie Wydział III Karny w składzie:

Przewodniczący - SSR Maciej Jabłoński

Protokolant – aplikant sędziowski Ewelina Marczuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 września 2013 r., 5 grudnia 2014r., 25 czerwca 2014 r.

sprawy:

P. D. – s. B. i Z. z d. K. ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 11 stycznia 2013r. w W. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, określone w art. 45 ust. 1 Prawo o Ruchu Drogowym w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości (pierwszy wynik badania 0,92 mg/l, drugi wynik badania 0,88 mg/l) kierował samochodem marki L. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym,

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

I. Oskarżonego P. D. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby;

III. Na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku;

IV. Na podstawie art. 63 § 2 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 11 stycznia 2013 r. do dnia 25 czerwca 2014 r. uznając środek karny za wykonany w całości;

V. Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego kwotę 120 (stu dwudziestu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 90 (dziewięćdziesięciu) złotych tytułem kosztów postępowania.

Sygn. akt III K 102/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 25 czerwca 2014 r.

Na podstawie zebranego i ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego, Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 stycznia 2013 r. funkcjonariusze Policji D. U. i D. S. pełnili służbę patrolową oznakowanym radiowozem. Około godziny 7:10 jechali ulicą (...) z kierunku ul. (...) w kierunku Placu (...). Na skrzyżowaniu o ruchu okrężnym Plac (...) funkcjonariusze zauważyli, jak jadący bezpośrednio przed ich oznakowanym radiowozem samochód marki L. o nr.

rej. (...) nie zatrzymując się przejeżdża przez skrzyżowanie, pomimo nadawanego dla jego kierunku ruchu czerwonego światła na sygnalizatorze świetlnym. Widząc to, Policjanci użyli sygnałów dźwiękowo-świetlnych celem zatrzymania kierującego L.. Osobą, która kierowała pojazdem marki L. był P. D.. P. D. przejechał przez skrzyżowanie, a następnie mijając kolejny sygnalizator świetlny, na którym również nadawany był sygnał czerwony, nie zatrzymał się i wjechał w ul. (...). Funkcjonariusze policji cały czas jechali bezpośrednio za L., sygnalizując kierowcy świetlnie i dźwiękowo, aby się zatrzymał. P. D. jednak nie reagował. Dopiero po przejechaniu około 500 metrów, na ul. (...) na wysokości szkoły podstawowej zatrzymał się. Funkcjonariusze podeszli do mężczyzny, który oznajmił, żeby „sobie odpuścili i wypisali mu mandat za brak pasów, bo na koncie ma zebranych dużo punktów” (k. 16v). Policjanci wylegitymowali kierowcę, a w związku z popełnionymi wykroczeniami nałożono na niego dwa mandaty karne – w wysokości 500 zł i 6 punktów karnych każdy (łącznie 1.000 zł i 12 punktów karnych), które kierowca przyjął. W trakcie składania przez P. D. podpisu, funkcjonariusze wyczuli od niego woń alkoholu. Mężczyzna jednak zaprzeczył, aby miał spożywać alkohol. Wobec tego poddano P. D. badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym z płuc powietrzu. Pierwsze badanie przeprowadzone o godzinie 7:16 wykazało 0,92 mg alkoholu na 1 dm³ wydychanego powietrza, natomiast drugi pomiar o godzinie 7:32 wykazał 0,88 mg alkoholu na 1 dm³ wydychanego powietrza. Następnie funkcjonariusze zatrzymali P. D. i przywieźli go do (...) W. (...), gdzie poddano go dalszym badaniom na zawartość alkoholu urządzeniem stacjonarnym. Wykonane badania wykazały odpowiednio: 0,85 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu (pierwszy pomiar przeprowadzony o godzinie 7:56) oraz 0,90 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu (drugi pomiar przeprowadzony o godzinie 7:58). Samochód, którym poruszał się P. D. został przekazany wskazanej osobie – K. T..

P. D. był karany sędownie. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 3 lipca 2009 r. został skazany za czyn z art. 226 § 1 k.k. na karę grzywny w wymiarze 80 stawek po 10 zł każda (karta karna k. 25, 54).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnień oskarżonego P. D. (k. 31, 117-118), zeznań świadka D. U. (k. 16-17, 137-138), protokołu użycia alkometru (k. 2, 3), protokołu zatrzymania (k. 5), karty karnej (k. 25, 54), orzeczenia o stopniu niepełnosprawności (k. 74), wywiadu środowiskowego (k. 121-123), odpisu postanowienia w sprawie III KZW 91/14 (k. 175-176).

P. D. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu i złożył wyjaśnienia. Wyjaśnił, iż w dniu 11 stycznia 2013 r. o godzinie 12:00 przyjechał do W. do pracy. Pracę skończył o godzinie 21:30 i udał się do „knajpy”, gdzie spożył kilka – cztery albo pięć – piw. Następnego dnia rano pojechał do siostry. Jechał ul. (...), przejechał skrzyżowanie Plac (...); wtedy zauważył oznakowany radiowóz. Został zatrzymany na ul. (...), ukarano go dwoma mandatami karnymi. Policjanci wyczuli od niego woń alkoholu, więc przebadali go na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, w wyniku którego stwierdzono stan nietrzeźwości (k. 31).

Oskarżony przesłuchany na rozprawie głównej w dniu 2 września 2013 r. przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu. Wyjaśnił, że duży wpływ na to, co się stało miały inne zdarzenia – nie był pewny zatrudnienia, miał gorsze wyniki w pracy i obawiał się jej utraty, rozstał się z partnerką, z którą planował ułożyć sobie życie. W dniu zdarzenia pokłócił się z ówczesną dziewczyną i opuścił jej mieszkanie; po drodze został zatrzymany przez Policję. Alkohol spożywał w mieszkaniu partnerki. Jedne światła przejechał, kiedy się zmieniały; przy drugich był zamyślony, przeżywał niedawną kłótnię z dziewczyną. Nie zauważył u siebie zaburzeń równowagi (k. 117-118).

Sąd dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego:

Wyjaśnienia złożone przez oskarżonego co do zasady zasługują na wiarę. Sąd za wiarygodne uznał twierdzenie oskarżonego, że spożył alkohol, że jechał samochodem ul. (...), następnie ul. (...), gdzie został zatrzymany przez Policję, że otrzymał dwa mandaty za popełnione wykroczenia, został przebadany na zawartość alkoholu, a badanie dało wynik pozytywny. Te wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w zeznaniach świadka D. U. i protokołach użycia alkometru. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego są logiczne, spójne, rzeczowe i jako takie zasługują na wiarę. W wyjaśnieniach złożonych w toku postępowania przygotowawczego oskarżony twierdził, że do W. przyjechał dnia 11 stycznia 2013 r., a zdarzenie miało miejsce następnego dnia; podczas gdy na podstawie pozostałych dowodów nie ulega wątpliwości, że zdarzenie objęte aktem

oskarżenia miało miejsce 11 stycznia 2013 r. Sąd uznał to za zwykłą, mało istotną pomyłkę. W treści wyjaśnień oskarżonego występuje ponadto drobna nieścisłość. W postępowaniu przygotowawczym oskarżony twierdził, że wieczorem (dnia poprzedzającego dzień zdarzenia) udał się do „knajpy”, gdzie wypił kilka piw, cztery lub pięć. Natomiast wyjaśniając na rozprawie głównej mówił, że alkohol spożył w mieszkaniu (byłej już) partnerki. Wskazane sprzeczności w wyjaśnieniach uzasadnił tym, że nie chciał mieszać ówczesnej partnerki w tę sprawę, nie chciał aby z jego powodu miała wyrzuty sumienia. W ocenie Sądu wytłumaczenie sprzeczności przez oskarżonego zasługuje na wiarę, przy czym okoliczność, gdzie spożywał alkohol ma dla sprawy drugorzędne znaczenie; istotny jest sam fakt spożywania alkoholu i późniejsze prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości, co do których faktów wyjaśnienia oskarżonego nie zawierają żadnych sprzeczności, są spójne i rzeczowe.

Sąd obdarzył pełnym walorem wiarygodności zeznania bezpośredniego świadka – funkcjonariusza Policji D. U.. Zeznania te jako jasne, logiczne, wyczerpujące i szczegółowe stały się dla sądu podstawą czynienia ustaleń stanu faktycznego. Świadek opisał, że w dniu zdarzenia pełnił wraz z innym funkcjonariuszem, D. S. służbę oznakowanym radiowozem. Około godziny 7:10 jechali ul. (...) w kierunku Placu (...). Na skrzyżowaniu o ruchu okrężnym zauważył, jak jadący bezpośrednio przed nimi samochód marki L. nie zatrzymuje się i przejeżdża, pomimo zapalonego czerwonego światła dla jego kierunku ruchu. Z uwagi na popełnione przez kierującego L. wykroczenie, funkcjonariusze włączyli sygnały dźwiękowo-światłne, celem zatrzymania go. Kierowca nie reagował, zamiast tego po raz drugi przejechał na czerwonym świetle wjeżdżając na ul. (...). Zatrzymał się dopiero 500 metrów dalej, na ul (...) na wysokości szkoły podstawowej. Za popełnione wykroczenia P. D. został ukarany dwoma mandatami karnymi (po 500 zł i 6 punktów karnych). Podczas podpisywania mandatu świadek wyczuł woń alkoholu, w związku z czym skontrolował stan trzeźwości kierowcy L.. Wynik badania wskazał 0,92 mg /l alkoholu w wydychanym powietrzu (I badanie) oraz 0,88 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu (II badanie). W związku z tym P. D. został zatrzymany i przewieziony na (...) W. (...)celem dalszych badań. Świadek przesłuchany w toku postępowania sądowego zeznał, że pamięta sytuację zatrzymania kierowcy, który przejechał na czerwonym świetle, ale nie był w stanie podać szczegółów z uwagi na upływ czasu. W ocenie Sądu świadek mógł nie pamiętać szczegółów zdarzenia sprzed blisko roku, tym bardziej, że z podobnymi sytuacjami spotyka się na co dzień w swojej pracy. Świadek potwierdził przy tym odczytane mu w trybie art. 391 § 1 k.p.k. zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym. Zeznania świadka z postępowania przygotowawczego są bardzo szczegółowe, dokładne, w ocenie Sądu opisują to, co świadek rzeczywiście widział i w czym uczestniczył. D. U. jako osoba zupełnie obca dla oskarżonego nie miał żadnego interesu w zeznawaniu na niekorzyść oskarżonego, a ponadto składał zeznania na okoliczność przeprowadzonych czynności służbowych. W ocenie Sądu nie ma żadnych podstaw, aby odmówić wiary zeznaniom świadka.

Dowody w postaci protokołów badania stanu trzeźwości oskarżonego są zdaniem Sądu dowodami w pełni wiarygodnymi. Treść obu protokołów jak i wyniki badań nie budzą żadnych wątpliwości, co do wiarygodności i prawdziwości udokumentowanych czynności; badania i protokoły zostały sporządzone w wymaganej przepisami formie przez uprawnione do tego osoby. Sam oskarżony również nie zgłaszał zastrzeżeń, co do przebiegu czynności, nie żądał ponownego badania ani też badania krwi, co jednoznacznie wynika z protokołów użycia alkomatów (k. 2-2v; 3-3v).

Pozostałe dowody w postaci protokołu zatrzymania (k. 5), wywiadu środowiskowego (k. 121-123) i orzeczenia o stopniu niepełnosprawności (k. 74) są w ocenie Sądu w pełni wiarygodne. Powyższe dokumenty sporządziły uprawnione do tego osoby w wymaganej przepisami prawa formie. Żadna ze stron nie zgłaszała też żadnych zastrzeżeń, co do ich prawdziwości czy autentyczności.

Z karty karnej (k. 25, 54) oraz odpisu postanowienia w sprawie III KZW 91/14 (k. 175-176) jednoznacznie wynika, że P. D. jest osobą karaną. Są to dokumenty urzędowe; zarówno odpis orzeczenia jak i informacja o karalności zostały wydane przez organy do tego uprawnione; stanowią dowody w pełni wiarygodne.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Dokonując w powyższy sposób oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd doszedł do przekonania, iż wina oskarżonego P. D. w popełnieniu przypisanego mu czynu została mu wykazana i nie budzi żadnych wątpliwości.

Zgodnie z treścią art. 178a § 1 k.k. odpowiedzialności za występki kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości podlega ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym.

Natomiast art. 115 § 16 k.k. stanowi, iż stan nietrzeźwości w rozumieniu (...) kodeksu zachodzi, gdy: 1) zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub 2) zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wykazał, że oskarżony P. D. w dniu 11 stycznia 2013 r. w W. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, określone w art. 45 ust. 1 Prawa o Ruchu Drogowym w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości (pierwszy wynik badania 0,92 mg/l, drugi wynik badania 0,88 mg/l) kierował samochodem marki L. o nr rej. (...) w ruchu lądowym.

Wobec powyższego stwierdzić należy, iż od strony przedmiotowej oskarżony zrealizował wszystkie znamiona występkę z art. 178a § 1 k.k. Kierując samochodem w stanie nietrzeźwości oskarżony działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim. Zasady doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania pozwalają zasadnie twierdzić, że oskarżony zdawał sobie sprawę, że znajduje się w stanie nietrzeźwości. Zawartość alkoholu w jego organizmie wynosząca 0,92 mg/l w wydychanym powietrzu (co odpowiada zawartości alkoholu we krwi przekraczającej 1,8 promila) jest ilością znaczną i nie jest możliwe, aby oskarżony nie był świadomy tego, że jest pijany. P. D. wiedział, że spożywał alkohol, zdawał sobie sprawę, że jest nietrzeźwy, znał wpływ alkoholu na organizm człowieka i wiedział, że prowadzenie samochodu po spożyciu alkoholu jest zabronione. Tym samym zaszły wszystkie przesłanki pozwalające przypisać oskarżonemu winę, a nie miała miejsca żadna z okoliczności ją wyłączających. Oskarżony był osobą pełnoletnią, w chwili popełnienia czynu miał pełną zdolność do rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Nie zachodziły przy tym żadne wyjątkowe okoliczności uzasadniające jego zachowanie. W związku z powyższym wina oskarżonego P. D. nie budzi żadnych wątpliwości.

Przystępując do wymiaru kary Sąd miał na uwadze wszystkie okoliczności, o jakich mowa w art. 53 k.k., który stanowi że Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. § 2 powołanego przepisu wskazuje, iż wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Zgodnie z treścią art. 178a § 1 k.k. Sąd mógł wymierzyć karę grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do 2 lat.

Orzekając zatem o karze i środkach karnych w granicach przewidzianych przez ustawę Sąd wymierzył oskarżonemu P. D. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności zawieszając jej wykonanie na okres 2 lat próby oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres jednego roku.

Wymierzając taką karę zasadniczą i taki środek karny Sąd miał na uwadze okoliczności obciążające oskarżonego – jego dotychczasową karalność świadczącą o wcześniejszym konflikcie z prawem oraz wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanego występkę. Wskazać należy, że oskarżony jeździł samochodem znajdując się w stanie upojenia alkoholowego ulicami (...) – miasta zamieszkanego przez ponad 3 miliony ludzi. Popełnił przy tym dwa

wykroczenia, dwukrotnie przejeżdżając przez skrzyżowanie mimo nadawanego czerwonego sygnału świetlnego dla swojego kierunku ruchu. Takim beztroskim zachowaniem stwarzał bardzo duże i realne zagrożenie dla bezpieczeństwa innych uczestników ruchu drogowego. Należy tutaj z całą mocą podkreślić, że każda ilość spożytego alkoholu, nawet nieznaczna, wpływa na funkcjonowanie organizmu człowieka. Spożywanie alkoholu przez kierowcę uniemożliwia bezpieczne kierowanie pojazdem – pogarsza koordynację ruchów, zmniejsza szybkość reakcji, ogranicza pole widzenia, powoduje błędną ocenę odległości i szybkości oraz utrudnia dostrzeżenie szczegółów sytuacji na drodze. Znaczna ilość alkoholu w jego organizmie wynosząca 0,92 mg/l wydychanego powietrza utrudniała – o ile całkowicie nie wykluczała – rzeczywiste jego panowanie nad prowadzonym pojazdem. Te okoliczności przemawiają za wymierzeniem surowszej kary. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara nie przekracza stopnia jego zawinienia. Kara łagodniejsza byłaby zdaniem Sądu mylnym sygnałem dla społeczeństwa, że Sąd daje przyzwolenie na prowadzenie pojazdów przez nietrzeźwych kierowców. Jest wręcz przeciwnie – mając na uwadze ilość wypadków drogowych spowodowanych przez nietrzeźwych kierowców Sąd stoi na stanowisku, że należy ich surowo karać.

Sąd nie tracił z pola widzenia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, wszak P. D. od początku przyznawał się do winy nie negując swojego sprawstwa. Taka postawa świadczyć może o tym, że oskarżony dokonał krytycznej oceny swojego zachowania.

Sąd doszedł do przekonania, że istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna co do oskarżonego i warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres 2 lat próby. W ocenie Sądu wobec oskarżonego nie jest konieczne wychowawcze oddziaływanie w warunkach więziennych, celem uświadomienia mu naganności jego postępowania. Oskarżony jest osobą młodą; z wywiadu kuratora wynika, że prowadzi ustabilizowany tryb życia, pracuje, chce założyć rodzinę. Jak podniósł sam oskarżony, jako osoba karana jest praktycznie pozbawiony możliwości awansu zawodowego oraz możliwości znalezienia innej pracy zgodnej z jego wykształceniem (pracuje w banku). W ocenie Sądu będzie to dla niego dodatkową motywacją, aby przestrzegać porządku prawnego i nie popełniać w przyszłości kolejnych przestępstw. Okres 2 lat próby będzie okresem wystarczająco długim, aby dokonać prawidłowej weryfikacji zachowania oskarżonego. W tym stanie rzeczy kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na wskazany przez Sąd okres, spełni swoje cele wychowawcze i prewencyjne.

Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres jednego roku. Okres trwania zakazu dostosował przy tym do wskazanych wyżej okoliczności obciążających i łagodzących. Mając na uwadze ogromną liczbę wypadków z udziałem nietrzeźwych kierowców Sąd stoi na stanowisku, że należy eliminować ich z ruchu drogowego już na etapie popełnienia występku z art. 178a k.k. Okres jednego roku, chociaż jest to minimalny okres orzekania tego zakazu, będzie dla oskarżonego wystarczającym czasem, aby odczuć realną dolegliwość w związku z popełnionym przez siebie występkiem.

Sąd na podstawie art. 63 § 2 k.k. zaliczył na poczet orzeczonego zakazu okres zatrzymania oskarżonemu prawa jazdy od dnia 11 stycznia 2013 r. do dnia 25 czerwca 2014 r., uznając środek karny za wykonany w całości.

Orzekając o kosztach Sąd zasądził od oskarżonego kwotę 120 zł tytułem opłaty oraz kwotę 90 zł tytułem pozostałych kosztów postępowania. Oskarżony pracuje zawodowo, zatem możliwości zarobkowe posiada. W związku z tym nie ma powodów, aby koszty wywołane jego niefrasobliwym zachowaniem obciążały Skarb Państwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w wyroku.